

Sygn. akt IV U 274/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **A. Ś.**

przeciwko **Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**

na skutek odwołania od orzeczenia **Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.** z dnia 24.08.2015 r. znak (...). (...)

w przedmiocie **ustalenia stopnia niepełnosprawności**

odwołanie oddala.

Sygn. akt IV U 274/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. Ś. w dniu 25 września 2015 r. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 24 sierpnia 2015 r., nr (...). (...). W uzasadnieniu wskazał, że nie zgadza się z treścią orzeczenia, al. (...) orzecznik nie wziął pod uwagę badań TK i MR. Podniósł, że poza schorzeniem kręgosłupa cierpi także na chorobę tarczycy H..

W odpowiedzi na odwołanie pismem z dnia 2 października 2015 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana zarzuciła, że werdykt organu jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, a stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy w świetle obowiązujących przepisów prawa nie daje podstaw do zaliczenia go do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. Ś. ma 53 lata, z zawodu jest murarzem.

(**dowód:** bezsporne)

W dniu 19.05.2015 r. (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w L. wydał orzeczenie, w którym zaliczył wnioskodawcy do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim, jako symbol przyczyny niepełnosprawności wskazując O5-R. Orzeczenie wydano na stałe, nie dało się ustalić, od kiedy występuje niepełnosprawność, stopień niepełnosprawności

datuje się od 01.04.2015 r. Zgodnie z orzeczeniem wnioskodawca może wykonywać pracę lekką, nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

A. Ś. odwołał się od powyższego orzeczenia.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. orzeczeniem z dnia 24.08.2015 r. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

W dniu 25.09.2015 r. wnioskodawca złożył odwołanie od orzeczenia organu II instancji.

(**dowód:** bezsporne, a nadto: orzeczenie (...) ds. Orzekana o Niepełnosprawności w L. dnia 19.05.2015 r. - dokumentacja w aktach (...), orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekana o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 24.08.2015 r. – w aktach (...))

Wnioskodawca cierpi na zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego z podmiotowym zespołem bólowym w wywiadzie, bez objawów korzeniowych, ponadto na niedoczynność tarczycy w przebiegu choroby H. i na kłykcinę kończyste.

Wnioskodawca może być zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności o symbolu 05-R. z powodu schorzeń neurologicznych. Stopień niepełnosprawności istnieje od 01.04.2015 r., ma charakter stały. Nie da się ustalić, od kiedy istnieje niepełnosprawność. Wnioskodawca winien jest zdolny do pracy z ograniczeniem ciężkiej pracy fizycznej, wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i pomoce techniczne wg wskazań medycznych. Nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, nie spełnia przesłanek do otrzymania karty parkingowej, określonych w art. 8 ust. 3a Ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Z powodu schorzenia tarczycy wnioskodawca nie kwalifikuje się do zaliczenia do osób niepełnosprawnych – nie jest niezdolny do pracy.

(**dowód** : opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii, k. 14-14v, opinia biegłego sądowego z zakresu endokrynologii, k – 37, opinia uzupełniająca biegłego neurologa, k – 65-65v, opinia uzupełniająca biegłego endokrynologa, k - 80)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach (...), albowiem nie były one przez żadną ze stron kwestionowane. Sąd oparł się nadto na opinii biegłego neurologa, endokrynologa oraz opiniach uzupełniających tychże biegłych, albowiem były one rzetelne i fachowe oraz nie budziły wątpliwości Sądu. Zarzuty wnioskodawcy w znacznej części nie stanowiły merytorycznej polemiki z treścią opinii, lecz stanowiły wyraz niezadowolenia wnioskodawcy z jej wniosków.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie jako bezzasadne nie zasługiwało na uwzględnienie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, a w szczególności po przeprowadzeniu dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach (...) oraz opierając się na opinii biegłego neurologa, Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca żądał zmiany orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 24.08.2015 r.

Zgodnie z art. 2 pkt. 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz.U. z 2011r. Nr 127, poz.721), niepełnosprawność oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu,

w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Wymieniona ustawa rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki.

Stosownie do treści przepisu art. 4 ust. 1 cytowanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Przepis art. 4 ust. 1 wskazuje, że do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Zaliczenie do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga spełnienia przesłanek z art. 4 cytowanej Ustawy.

Ustalenie tychże przesłanek wymagało wiadomości specjalnych, co skutkowało koniecznością posiłkowania się przez sąd opinią biegłego sądowego. Biegły sądowy z zakresu neurologii stwierdził, że wnioskodawca spełnia przesłanki do zaliczenia go do niepełnosprawności w stopniu lekkim oraz że w pozostałym zakresie orzeczenie (...) jest prawidłowe. Biegła z zakresu endokrynologii wskazała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy, co oznacza, że nie można zaliczyć go do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym lub znacznym.

Biegli sporządzili opinię po analizie dokumentacji medycznej, akt sprawy oraz po przeprowadzeniu badania wnioskodawcy. Biegli sądowi wskazali, iż wnioskodawca nie może być zaliczony do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności w świetle norm prawnych ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych i rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. nr 131, poz. 1328 z późn. zm.). Biegły neurolog zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego w postaci wypukliny krążka nie skutkują obecnością objawów korzeniowych rozciągowych i ubytkowych, bez upośledzenia gibkości kręgosłupa, bez zaburzenia funkcji nerwów sakralnych, nie stwierdzono zaburzeń funkcji chodu ani funkcji podporowej kończyn dolnych. podkreśliła, że zmniejszenie sprawności organizmu nie powoduje u wnioskodawcy niezdolności do pracy lub zdolności do jej wykonywania jedynie w warunkach pracy chronionej. Stan narządu ruchu wnioskodawcy uzasadnia zaliczenie do lekkiego stopnia niepełnosprawności, a przyczyną niepełnosprawności wnioskodawcy jest schorzenie o symbolu O5-R.

W ocenie Sądu wydana w sprawie opinia biegłych są rzetelne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i Sąd w pełni podziela dokonane w nich ustalenia. Opinie zawierają szczegółowe uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia. Brak jest podstaw do kwestionowania opinii.

Biegli sądowi obowiązani są orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Sporządzonym przez biegłych opiniom nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia bezstronności biegłych i ich rzetelności przy wydaniu opinii.

Opinia biegłych sądowych podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń (tak: wyrok SN z dnia 19 grudnia 1990 r. sygn. akt I PR 148/90, OSP 1991/11/300).

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z

przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

W związku z powyższym Sąd na mocy przepisu art. 477 (14) § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne i orzekł jak w sentencji.